
Potozky László

ÉLES

REGÉNYRÉSZLET

Aznap este én is ott voltam a Szoptatóban. Korán jöttünk el Katjével, túl részegek és okosak voltak a törzsvendégek, és különben is, rajtaütésre voltunk hivatalosak az egyik közeli kisvárosba. Nyárelő volt és enyhe alkonyat, úgy döntöttünk, taxi helyett inkább gyalog megyünk haza, szép volt a központ a maga langyosságában, majdhogynem megható, eszembe jutott, olyan jó lenne szomorúnak lenni egy kicsit. Rojálnál báránysülttel ettem tele magam, még mindig éreztem a számban a búzasörrel elvegyülő speciális szósz ízét, annyira jóllakott voltam, hogy hirtelen elkapott egy univerzális szeretetroham, muszáj volt elővennem a telefonom és beírnom Rojál születésnapját a naptárba, hogy akkor majd én is. A mellékutcák kék árnyékát napsütötte sávok váltogatták, kiürített kirakatok előtt sétáltunk el, a zsírpapírral letakart üveglapokon túl arra se volt ideje a falaknak, hogy a kebabhús vagy a használt ruha pállott szagával megszívják magukat, a legelkesebb vállalkozókat is kiüzte pár hónap alatt az üzlethelyiségekből a válság. Egy befuccsolt palacsintázó előtt álltunk meg, az agyondíszített palacsintaköltevényeket ábrázoló fóliák félig leszaggatva bámultak ki az utcára, *bakker, ide el szerettem volna jönni*, mondta Katje, *nem baj*, feleltem, *mikor visszajövünk, beugrunk arra a helyre a katedrális mellett, az, azt hiszem, éjjel-nappali*.

A rendőrautó, mintha egyenesen az ócskapiaci éjszakából lopakodott volna elő, teljesen hangtalanul húzott félre. Csak akkor vettük észre, amikor kiszólt belőle, *szia, kisszívem, hogy vagy?* Egyedül volt, mint mindig, azonnal felismertem Katje parkos történeteiből, ő volt az. Körülöttünk lebénuult az utca, és az idő is megállt, egy olvadó zsírgömb volt a feje, a vastag, sokdioptriás lencse mögött pattanásig feszült hólyag a szeme, az alsó ajkát nyalogatta, ami apró volt, csücsöri és fényes, akár egy cucli. Kikönyökölt a kocs ablakán, *mi van, drága, meg se ismersz, mi járatban?* Engem észre sem vett, fölös tartozék voltam, hallottam a hangom, ahogy azt mondom, *sétálunk*, és azt is, hogy ő visszakérdez, *hozzád beszéltem én, öcsi, szóval?* Katje alig tudott megszólalni, *sétálunk*, ismételte, mire a cucliszájú, hogy *hová, csak nem a parkba? Hazafelé*, felelte Katje. *Pedig azt hittem, dolgozni*

mész, oszt személyi van? Benyúltam a zsebembe, elővettem a pénztárcám, de a cucliszájú rám szólt, mitől vagy ilyen buzgó, öcsi, veled beszélek én? Na, gyerünk, húzódjál hátrébb! Eközben Katje is belekotort a táskájába, pedig tudtam, rajtaütések előtt mindig kiteszi otthon az igazolványát, hosszasan keresgélt, végül tanácstalanul rám pillantott. Ne őt nézzed, szólt rá a cucliszájú, vagy ennyire nem tetszem neked? Otthon hagytam véletlenül, motyogta Katje, a cucliszájú elvigyorodott, és a fejét csóválta, hát az nagyon nem jó. Csak most felejtettem el, mindig nálam van, mondta Katje, mire a cucliszájú, hogy azt tudom, azt nagyon jól tudom, de most mit csináljak veled? Beviszem holnap. Inkább a segged hozd be ide az autóba, jó?

Még elszaladhattunk volna. Még megmenthettük volna magunkat. Még lehettünk volna emberek. De mi csak álltunk lefagyva a járdán, akárha a széplelkű milliomos meg a portyák többi áldozata tartaná vasmarokkal a lábunkat, és szó nélkül eltűrtünk mindent, ami a nyáltól síkos ajkak közül fröccsent felénk. A cucliszájú egyre türelmetlenebb lett, többször ráparancsolt Katjere, üljön már be az autóba, aztán elkáromkodta magát, és kiszállt. Durván ragadta meg a karját, és kezdte a kocsit felé vonszolni, de egy pillanatra mégis mintha rám vigyorgott volna a tányérsapka alól, amikor kinyitotta neki az ajtót. Nem a ráccsal elválasztott hátsóra, hanem az anyósülésre tuszkolta be, utána beszállt, és indított. Hiába bámultam utánuk, miközben eltűntek az utcán, Katje nem nézett vissza, az oldaltükörben se látszott az arca, percekig nem bírtam mozdulni, az agyam lebévult. Valami hülye, öntudatlan mechanizmus vette rá a kezemet, hogy elővegyem a telefonomat, és Katje számát hívjam, egyetlen-egyszer csengett ki, rögtön utána foglaltat jelzett, a következő próbálkozásnál pedig már a hangpostafiók jött be az előre felvett beköszönővel, *mondd el nyugodtan, mit akarsz, úgyse hívlak vissza, csá!* Hangja felszabadult volt és boldog, soha többé nem lesz ilyen, gondoltam, és elindultam az utcán. Úgy kóvályogtam, mint egy frissen fertőzött zombi, azt se néztem, az átjáróknál zöld-e vagy épp piros a lámpa, valaki másnak szólt a fékcsikorgás, a dudálás, az anyázás, én nem voltam ott. Hogy merre megyek, nem érdekelt, a lábamat figyeltem, ahogy megtesz még egy és még egy és még egy lépést a flaszteren, enyhe szél fúj, bebújt az ingem alá, csuromvíz voltam.

Nem tudom, mennyi idő telt el így, csak akkor néztem fel, amikor a sötétségben ismerős fények villantak a szemem előtt: piros-kék, piros-kék, piros-kék szirénaszó nélkül, hangtalanul folyt a vadászat aznap este. Egy hajléktalan volt a préda, fejére borított csuklyával, magába roskadtan ült a hátsó ülésen, a rendőrök egyszerre szálltak ki előlről. Akár a robotoknak,

minden mozdulatuk szinkronban volt, ugyanúgy igazították meg az ingüket, ugyanúgy vakargatták a seggüket, ugyanúgy hitték magukat fontosnak, miközben kinyitották a hátsó ajtót, és kiráncigálták az ülésen gubbasztó szerencsétlent. A rendőrség épületében valamikor lányiskola működött, most háromemeletnyi megcsonkított szecesszió meredt vakon a világra, a fénytelen ablakok mögött valahol ott volt Katje. Egyedül a bejáratnál égtek neonok, a hajléktalan egyik cipője leesett a lábáról, ahogy a rendőrök bevonszolták az épületbe, fényes fogú, hirtelen összezáródó állkapocs volt a fotocellás ajtó, bementem rajta én is. Eredetileg portásfülke lehetett a bejárat melletti szűk lyuk, két unott pofájú egyenruhás üldögélt benne, focimeccset néztek egy zavaros képernyőjű tévén. Szótlanul álltam, egy darabig levegőnek néztek, aztán az egyik rám förmedt, *mit akarsz? Mennyi az eredmény?*, kérdeztem. *Mit gondolsz, öcsi,* fordult felém a másik is, *mi ez itt, fogadóiroda? Nem látod, hogy bolond?*, mondta az, amelyik először szólt hozzám, *csak azt akarja tudni szegény, hogy állunk. Jó-jó, de vajon megérdemli-e?* Az engedékeny ekkor rám kacsintott, *vezetünk, öcsi, nyugodt lehetsz.*

Kimentem az épületből, a lépcsőt két oldalról üres betonágysók szegélyezték, leültem az egyikre. Vártam, hogy történjen valami, bármi jöhetett, mindegy volt. A szemben levő bérház ablakaiban jól ki lehetett venni a lakók körvonalait, fel-alá járkáltak a szobákban, vacsoráztak, ágyat vettek, ordibáltak, szóval ment a világ tovább, csak én csúsztam ki belőle. Kígyókék kis teherautók húztak be a parkolóba, kérkedően mutatták oldalukon a feliratot, járőrök érkeztek vissza velük az éjszakai rajtaütésekről, a felhozatalban nem volt semmi extra, a szokásos részegeket, vérző fejű kredenceket, drogosokat hozták be, velem senki se törődött egyelőre. Vajon mit csinál most a cucliszájú? Vajon hogy? Vajon engem is? A macska a betonágys mögül sündörgött elő, farkát kunkorítva, domború háttal dörgölőzött a hideg kőhöz, mintha élvezné az érintését, biztosan a kékek kosztosa, gondoltam, figyeltem egy darabig, ahogy hízelgő mozdulataival megmászta a lépcsőt, ott hevert előttem a hajléktalan cipője, azt vágtam hozzá, amikor megpróbált a lábamhoz simulni. Egyelten gyors szökkenéssel elmenekült, meg sem állt a parkoló túloldaláig, onnan nézett vissza nagy, sárga szemével, felálltam, és visszamentem az épületbe. Az őrszobán most két másik rendőr ült, híradót néztek, és kolbászt ettek hozzá, lehetük tiszta fokhagyma volt, *mi kell?*, kérdezték. *A barátnőmet keresem,* mondtam. *A barátnődet? Igen. Mit csinált? Semmit. Persze, mint mindenki. Hogy hívják?* Megmondtam Katje nevét, az egyik megszívta a fogát, és belelapozott a nyilvánántartásba, *itt van, de egyelőre nem tudok mondani semmit, még dolgoz-*

nak rajta a fiúk, majd később. Mikor?, kérdeztem. Nem tudom, vont vállat a rendőr, sok a melő.

Ismét átcsozogtam a fotocellás ajtón, már egészen otthonosan nyílt előttem. Odakint teljesen kiürült a világ, lövésem se volt, merre mehetnék, mit csináljak. És akkor megzörrent a zsebemben a telefon, de csak a szolgáltatótól jött sms, kinyomtam, így láttam meg Rojál nevét egy masnival átkötött ajándécsomag-ikon mellett, még mindig meg volt nyitva a születésnapos bejegyzés a naptárban. Tudtam, a következő pillanatban biztosan lebeszelném róla magam, ezért gyorsan átmentem a névjegyzékbe, beütöttem a kezdőbetűit, és gondolkodás nélkül megnyomtam a hívógombot. Alig csengett ki, azonnal felvette, a hangja se tűnt álmosnak, *tíz perc, és ott vagyok*, mondta, miután valahogy elnyökögtem, hogy rendőrség meg Katje meg hogy mi a helyzet. Súlya alól megkönnyebbülten emelkedett fel az autó, amikor kiszállt, bevágta az ajtót, és szótlánul sietett el mellettem, be egyenesen a főbejáraton; vadul üvöltött az őrszobai okosokra, káromkodva tegezte őket, azok meg megszeppenve magázták, és a telefon után kapkodtak, kintről néztem, ahogy a pultot csapkodja, majd rövid huzavona után eltűnik a folyosón, és nemsokára Katjével tér vissza. A hátára borította a bőrkabátját, egészen beterítette vele, úgy támogatta, Katje nyugodtnak tűnt, haja az arcába omlott, örültem, hogy nem láthatok rajta semmit. A rendőrök félénken húzódtak félre előlük, kizárólag ketten voltak ebben a jelenetben, némán indultam el mellettük, amikor kijöttek az ajtón. Oldalról pillantottam Katjere, jókora foltban pisis volt a farmere, érződött a szaga, és a kék szöveten is jól látszott, a sliccnél a legfelső gomb szabadon fityegett. *Azt csináld vissza, szóltam rá, hallod?!*